

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka komandytowo – akcyjna prowadziła działalność gospodarczą polegającą na detalicznej i hurtowej sprzedaży wyrobów farmaceutycznych i medycznych pod adresem S., ul. (...). Oskarżona posiada całość akcji spółki i jest jedyną osobą uprawnioną do jej reprezentowania.

dowód: odpis pełny KRS k. 5-9

Fakt posiadania lokalu położonego w S., przy ul. (...) obligował oskarżoną B. S. do złożenia Prezydentowi Miasta S. odpowiedniej deklaracji w sprawie podatku od nieruchomości na 2016 r. (DN-1). Termin jej złożenia bezskutecznie upłynął jednak dnia 31 stycznia 2016 r.

Z uwagi na powyższe Prezydent Miasta S., pismem z dnia 09 maja 2016 r. wezwał oskarżoną do przedłożenia deklaracji w sprawie podatku od nieruchomości na 2016 r.

dowód: wezwanie k. 2-3; wydruk z podsystemu Dostępu do Bazy Danych Ksiąg Wieczystych k. 4

Pomimo wezwania oskarżona nadal nie złożyła deklaracji, co legło u podstaw złożonego przez Prezydenta Miasta S. zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia wykroczenia skarbowego.

dowód: zawiadomienie k. 1

Z uwagi na zaniechanie ciężących na oskarżonej obowiązków w dniu 18 lipca 2016 r. wszczęto dochodzenie w sprawie (...) i postawiono oskarżonej zarzut popełnienia wykroczenia z art. 56 § 4 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Mimo wezwań oskarżona nie odbierała korespondencji, nie stawiała się na wezwania. W toku postępowania ustalono, że B. S. nie przebywa w miejscu swego zameldowania i nieznane jest miejsce jej pobytu. Wobec powyższego postanowieniem z dnia 12 grudnia 2016 r. zastosowano w stosunku do oskarżonej postępowanie w stosunku do nieobecnych.

dowód: wezwanie k. 13, 14, 18, 28, 30; pismo z KMP S. k. 16, 32, 34; pismo PUP k. 21 pismo US w S. k.; pismo Wojewody (...) k. 23; pismo ZUS k. ; pismo NFZ k. 27; informacja z CEiIDG k. 20 pismo Urzędu Statystycznego w G. k. 24-25; pismo z (...) MSWiA k.; postanowienie k. 36

Oskarżona B. S. była karana sędownie za czyn z art. 217 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k.

Nadto wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Sopocie uznał ją winną wykroczenia z art. 56 § 4 k.k.s. polegającego na niezłożeniu w terminie deklaracji na podatek od nieruchomości na rok 2014 r. i zezwolił na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i uiszczenie grzywny w wysokości 400 złotych.

Dowód: karta karna k. 26; odpis wyroku k. 39

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia czynu i wina oskarżonej B. S. nie budzą wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonych dowodów m.in. w postaci zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia, danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, odpisu KRS, wydruku z podsystemu ksiąg wieczystych, wezwań do złożenia deklaracji, danych o karalności oskarżonej. Na ich podstawie Sąd ustalił fakt prowadzenia przez oskarżonego działalności gospodarczej oraz brak złożenia odpowiedniej deklaracji w terminie przewidzianym ustawą. Dokumenty te zostały sporządzone w sposób

sformalizowany, w przewidzianej prawem formie. Autentyczność oraz wiarygodność stwierdzonych w nich treści nie budziła wątpliwości stron ani Sądu, który uwzględnił je w całości.

Podsumowując wyniki postępowania dowodowego Sąd ustalił, iż zgromadzone w przedmiotowej sprawie dowody pozwalają na uznanie B. S. winną tego, że działając w S. w imieniu (...) spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. ul. (...), podatnika podatku od nieruchomości oraz faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi ww. podmiotu nie przekazała w terminie, tj. do dnia 1 lutego 2016 r. Prezydentowi Miasta S. deklaracji na podatek od nieruchomości (DN-1) na rok 2016 dotyczącej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), tj. uznanie jej winną popełnienia wykroczenia skarbowego określonego w art. 56 § 4 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Czyn z art. 56 § 4 k.k.s. charakteryzuje samodzielny typ wykroczenia skarbowego kryminalizującego niezłożenie w terminie deklaracji lub oświadczenia. Zachowanie karalne polega na zaniechaniu złożenia w określonym przez przepisy prawa podatkowego terminie właściwemu organowi deklaracji lub oświadczenia w sytuacji, gdy ujawniony został przedmiot lub podstawa opodatkowania. Wypełnieniem znamion wykroczenia skarbowego przewidzianego w art. 56 § 4 k.k.s. jest zarówno całkowite zaniechanie wypełnienia obowiązku złożenia deklaracji lub oświadczenia, jak i złożenie deklaracji lub oświadczenia po upływie określonego w przepisach prawa podatkowego terminu. Konstrukcja art. 56 § 4 k.k.s. wprowadza specyficzne ograniczenie zakresu odpowiedzialności za niezłożenie w terminie deklaracji lub oświadczenia związane z przewidzianym w znamionach strony przedmiotowej wykroczenia z art. 56 § 4 k.k.s. warunkiem ujętym w sformułowaniu "mimo ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania". Zwrot ten odnosi się do sytuacji, w której organowi podatkowemu znane są przedmiot lub podstawa opodatkowania, z uwagi na ich ujawnienie przez podatnika. Tym samym z uwagi na dysponowanie przez organ podatkowy informacjami dotyczącymi istnienia oraz wysokości podatku zachowanie polegające na niewypełnieniu obowiązku złożenia w terminie deklaracji lub oświadczenia nie może prowadzić do uchylenia się podatnika od opodatkowania. W piśmiennictwie wskazuje się, że ten element konstrukcyjny różnicuje wykroczenie skarbowe opisane w art. 56 § 4 k.k.s. od trzech odmian oszustwa podatkowego opisanych w art. 56 § 1-3 k.k.s. (por. R. Kubacki, A. Bartosiewicz, Kodeks karny skarbowy..., s. 321).

Na mocy art. 9 § 3 kks odpowiedzialności podlega także osoba prowadząca sprawy podatnika nie będącego osobą fizyczną.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż oskarżona B. S. była jedynym akcjonariuszem spółki (...) spółka komandytowo – akcyjnej i zajmowała się jej faktycznym prowadzeniem. Była zatem osobą odpowiedzialną za złożenie odpowiednich deklaracji podatkowych. Jako osoba, która od kilku lat prowadzi określoną działalność gospodarczą w zakresie tej samej branży i w tym samym miejscu miała pełną świadomość, co do obciążającego ją obowiązku złożenia odpowiedniej deklaracji dotyczącej podatku od nieruchomości. W myśl bowiem art. 6 ust. 9 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Agencji Nieruchomości Rolnych, a także jednostki organizacyjne Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe są obowiązane składać, w terminie do dnia 31 stycznia, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu - w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku. Co istotne również w 2015 roku oskarżona zaniechała przedmiotowego obowiązku, więc tym bardziej miała świadomość konieczności zadośćuczynienia wymogom ustawy. Brak rzetelności w jej działaniach doprowadził do zaniechania złożenia deklaracji na podatek od nieruchomości za rok 2016. Prezydent Miasta S. posiadał odpowiednią wiedzę co do przedmiotu opodatkowania. Spółka prowadzona przez oskarżoną legitymowała się bowiem tytułem prawnym do nieruchomości położonej przy ul. (...). Lokal ten spółka użytkowała od kilku lat, a tym samym organowi znany był spoczywający na niej obowiązek złożenia, a w dalszej kolejności uiszczenia odpowiedniego podatku od wskazanej nieruchomości. Wysokość podatku również została określona w oparciu o obowiązującą w tym zakresie uchwałę nr XIII/175/2015 z dnia 23.11.2015 r. w sprawie ustalenia wysokości rocznych stawek podatku od nieruchomości na terenie miasta S.. W niniejszej sprawie został on ustalony na kwotę 51 zł. W związku z zaniechaniem

złożenia odpowiednie deklaracji w tym zakresie Sąd uznał zatem, że działanie oskarżonej całkowicie wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 56 § 4 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

ODNOŚNIE WYMIARU KARY:

Skazując oskarżoną B. S. za przypisane jej wykroczenie skarbowe, Sąd na podstawie art. 56 § 4 k.k.s. w z w. z art. 47 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1 - 4 k.k.s. wymierzył oskarżonej karę 500 złotych grzywny.

Ustalając wymiar kary, Sąd wziął pod uwagę okoliczności łagodzące odpowiedzialność oskarżonej, jak i okoliczności ją obciążające. Na korzyść oskarżonej Sąd poczytał stosunkowo niewielką wysokość szkody. Za okoliczność obciążającą oskarżoną Sąd uznał wysoki stopień jej winy, przejawiający się w umyślnym, celowym zaniechaniu złożenia deklaracji, a także uprzednia odpowiedzialność za taki sam czyn. Wykroczenie popełnione przez oskarżoną, świadczy o jej lekceważącym stosunku do obowiązujących przepisów i dlatego wymaga napiętnowania. Oskarżona zdaje się nie rozumieć ratio legis przepisów, nakładających na nią określone obowiązki, których nie wykonanie w nakazanym terminie stanowi czyn zabroniony, co – zdaniem Sądu – przemawia na jej niekorzyść. Wprowadzenie określonych nakazów, których niewykonanie jest zagrożone karą ma na celu promowanie w społeczeństwie określonych zachowań, zaś oskarżona jako osoba prowadząca działalność gospodarczą winna takie działania państwa wspierać oraz dawać przykład, nie zaś lekceważyć i nie wykonywać wynikających z obowiązującego prawa nałożonych na nią obowiązków. Stąd niezbędnym było wymierzenie oskarżonej kary stanowiącej dla niej dolegliwość nie symboliczną, ale istotnie odczuwalną - aby uświadomić naganność jej postępowania oraz wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego.

Z tych względów za karę adekwatną do stopnia winy oskarżonej oraz społecznej szkodliwości jej czynu, jak i mogącą zrealizować wobec oskarżonej cele wychowawcze i prewencyjne, Sąd uznał karę 500 złotych grzywny.

Ponadto Sąd zasądził na rzecz obrońcy oskarżonej koszty obrony z urzędu, gdyż nie zostały one uiszczone.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ wobec oskarżonej zapadł wyrok skazujący, to ją należało obciążyć kosztami procesu.